

josep l. badal

Googol

il·lustracions de zuzanna celej

I

Cansat que tothom li fes preguntes, Googol va deixar enrere el seu raspall de dents, la seva habitació, el seu poble i el seu món.

-On vas, tan petit, criatura?

-Ja has menjat? Tens gana?

-Què seràs, de gran?

-Quants anys tens?

-Ets un nen o una nena?

-On vius?

-T'agrada anar a col·legi? Què heu fet, avui?

-Ja has fet caca?

Era un dia núvol. Els núvols eren grossos com grans plats de nata. I els dies de núvols

grossos com grans plats de nata Googol mirava per la finestra i se sentia melancòlic.

«Podeu dir-me Googol», va respondre Googol a tothom abans de girar cua i desaparèixer xino-xano. Volia trobar el lloc on ningú no et pregunta res ni espera de tu que facis cap cosa especial.

Quan ja era només un punt a l'horitzó, alguns encara preguntaven:

–On anirà, tan sola, aquesta criatura?

–Ja s'ha rentat les dents?

–Menja verdura cada dia?

–Ha tornat a fer caca?

–És un nen o una nena? Quins cabells!

Els pares no li havien fet mai gaire cas i no es van adonar de la seva partida. Googol era una criatura diferent i ells, per capficar-se, ja tenien tretze fills més.

Potser alguns mesos després, a l'hora de sopar, farien alguna pregunta com ara:

–Creus que hi som tots, a taula, estimat?

–Ehem, estic segur que sí. I si en faltés algun..., ehem, ehem, em pregunto quants anys tindria.

–I què voldria ser, de gran?

–Creus que s'hauria rentat les dents?

I somriurien amb mitja cara, com feien sempre que se sentien molt intel·ligents.

Els tretze fills somriurien de la mateixa manera.

–Però quin nom és aquest de Guliguli?

–No es podria dir Antoni, com una persona normal?

–O Marianna?

–O... etcètera?

Googol escoltava totes les preguntes i després responia, per fer una mica d'impressió:

–Jo coneixia una patata que es deia Antònia (o Marianna, etcètera). Me la vaig menjar fregida, amb salsa de mostassa.

I afegia:

–Podeu dir-me Googol.

I llavors la gent solia posar la boca amb forma de zero.

Googol somreia, per no ofendre.

III

A la primera cruïlla de camins, Googol es va aturar.

–Crarc! –va cracar el corb–. On aniràs, ara? Al nord? Al sud? A l'est o a l'oest? Ets un nen? Ets una nena? Has fet caca?

Googol va agafar un camí de terra vermella perquè era l'únic que no anava ben bé ni al nord, ni al sud, ni a l'est ni a l'oest. El corb va remugar:

–Sapastre!

El camí travessava un bosc de roures i castanyers. Era un bon camí. A banda i banda hi havia esbarzers (Googol en va menjar mores), arboços (en va menjar cireres d'arboç) i maduixeres. Fins

i tot hi havia una pomera, d'on Googol va arrencar una poma daurada com un caramel.

Es va trobar una tortuga que venia de cara.

–Bon dia, tortuga –va saludar Googol.

–Aparta't, criatura peluda. No em puc aturar.

«Ups, no es pot aturar», va rumiar Googol.

–El món sencer s'aturaria, si jo deixés de caminar. –La tortuga va somriure amb displicència.– No ho veus, que són les meves potes robustes, les que el fan girar? Només jo m'estic quieta en l'univers! El món roda sota els meus peus, empès per la meva força extraordinària.

–Va coixa, senyora rodamon.

–Uhum! –va estossegar la tortuga–. Duc un xiclet enganxat a una pota del darrere. De maduixa, diria, per l'olor.

–Jo l'hi puc arrencar.

La tortuga va estirar el coll, va obrir els ulls com si fossin dues crispetes a punt d'esclatar, i va xisclar.

–Ximple! Vols que s'aturi tot? Si em poses panxa enlaire ni que fos un segon per alliberar-me del xiclet, els arbres caurien de cop per la frenada del món. Les flors perdrien els pètals i els ocells, les plomes, i els nens no creixerien.

Que no vols créixer mai més, tu, criatura peluda?

Googol es va tocar el nas per rumiar.

–A aquest pas passaran anys sencers, però un dia arribarà al mar, senyora tortuga.

La tortuga va somriure.

–Oh, això és problema del món, no meu. Adeu. Permet que no m'aturi a saludar-te.

–Em pot dir Googol. –I, per impressionar-la, va afegir:– Em podria menjar una tortuga amb salsa de mostassa!

Però la tortuga no havia quedat gens impressionada i ja continuava el seu camí.

Era un bon camí.

